

Chartres kékje

Jacques Doucelin

Le Figaro

2004/09/07

Minden szimbolikus: a 19. Chartres-i orgonaverseny döntőjére ugyanaz az ellenállhatatlanul forró napfény sütött, mint a város felszabadulásának 60. évfordulója alkalmából megtartott ünnepekre. Mint afféle keresztény Parthenon, a katedrális égbe törő csúcsa valósággal tündöklött Chartres isteni kék egében, a kimondhatatlan kékségben, melyet féltékenyen őriz a Notre Dame de la Belle Verriere, az előző templomból épen megmaradt románkori ablak a gótikus kórus déli oldalán. Az épület árnyékában mennyei kékségben ragyog Szűz Mária, függetlenül az időjárás változékonyságától.

Kellemes volt az idő, így a katedrális főhajójának szűrt fényében a népes közönség a legjobb feltételek mellett lehetett tanúja a Chartres városa és a Központi Régió (Région Central) által támogatott orgonaverseny döntőjének. Az előadói kategóriában negyvennyolc jelentkező közül három jutott a döntőbe, az improvizáció kategóriájában tizenegyből kettő. **Fassang László nem véletlenül nyerte el a Nagydíjat: a budapesti Liszt Ferenc Zeneakadémia elvégzése után Franciaországba jött, hogy tudását a legjobb francia orgonisták mellett tökéletesítse. Tökéletesen uralta Chartres királyi orgonáját éppúgy, mint a párizsi Notre Dame főorgonistája, Philippe Lefebvre vezette nemzetközi zsűri által gondosan összeállított programot.**

Bach h-moll prelúdium és fűgájától a nemrég elhunyt Jean-Louis Florentz *Szűz Mária hárfája* című zsolozsmájáig minden művet képes volt a stílus tiszteletben tartásával, mégis tökéletes szabadsággal játszani: Bachja kristálytisza volt, Jehan Alain *Három táncának Öröm* című tételét pedig valódi belső ujjongássá varázsolta. És képes volt üres magamutogatás nélkül megfestenie mindazt, amit Florentz köszönhet a madaraktól nyüzsgő Etiópiának.

A francia Vincent Grappy produkciója kevésbé volt egyenletes: egy romantikus Bach-interpretáció után nagy képzelőerőről tett tanúbizonyosságot Alain és Florentz műveiben éppúgy, mint Tournemire Korál-improvizációjában. A lengyel résztvevő messze mögöttük maradt, ezért kellett elismerés nélkül távoznia a versenyről.

A Chartres-i orgonaversenyt az improvizáció fejedelme, Pierre Cochereau alapította. Halálának 20. évfordulója alkalmából a 19. Chartres-i orgonaversenyt az ő emlékének ajánlották, és improvizáció kategóriában is osztottak díjat. A két díjazott játéka nagy mesterségbeli tudásról árulkodott, bár képzelőerejük nem volt túl gazdag, s távol állt tőlük a neves elődre jellemző önkívület. Megosztott második díjat kaptak, s ez így igazságos.